

Stată din fondul cultural al Societății  
„Cartea Românească”

111  
R.

Z  
G  
III  
B.700.  
12.619  
0.207  
R. 119c

# CINI ALESE DIN SCRIITORII ROMANI

No. 111-112

Publicațiune periodică.

No. 111-112



ANTON PANN

Sf. 310 C.

O șezătoare la țară.

III.

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Prețul 2 Lei.

# BIBLIOTECA CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

SUB ÎNGRIJIREA REDACȚIONALĂ A D. LUI I. SIMIONESCU, Prof. Universitar și Membru al Academiei

## Seria A. „ȘTIINȚA PENTRU TOȚI“.

- No. 1. Omul primitiv, *Cum eră*, de Profesor I. Simionescu.
- No. 2. Viața omului primitiv, „ „ „
- No. 3. Gazurile naturale, „ „ „
- No. 4. Albinele, de T. A. Bădărău.
- No. 5. Diabetul, îngrășarea și gălbănirea, de Dr. M. Găhănescu-Carlsbad.
- No. 6. Razele vizibile și invizibile, de C. Gheorghiu.
- No. 7. Viața microbilor, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 8. Furnicile, de T. A. Bădărău.
- No. 9. Viețuța plantelor, de Prof. I. Simionescu.
- No. 10. „Pasteur“, de C. Moțaș.
- No. 11. Electricitatea, de Dr. Hurmuzescu.

## Seria B. „SFATURI PENTRU GOSPODARI“.

- No. 1. Îngrijirea păsărilor, *Boalele lor* de C. S. Moțaș, Prof. Universitar
- No. 2. Despre tóvărășii, de preot C. Dron.
- No. 3. Scarlatina și alte boale molipsitoare, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 4. Livada din sâmburi, de C. Gheorghiu.
- No. 5. În jurul casei, de M. Lupescu.
- No. 6. Casa, de Profesor I. Simionescu.
- No. 7. Morcovul și alte legume, de P. Roziade.
- No. 8. Sifilisul, de Dr. E. Gheorghiu.
- No. 9. Temeiul îmbunătățirii vitelor, de D. G. Chițoiu.
- No. 10. Volul obșteșc, de A. Gorovei.
- No. 11. Creșterea porcilor, de A. Oescu.
- No. 12. Viermii de mătase, de T. A. Bădărău.
- No. 13. Oțica de Dr. Gheorghiu
- No. 14. Pelagra, de Dr. Babeș.
- No. 15. Alegerea semințelor, de Lacrițianu, Profesor.
- No. 16. Îngrijirea păsărilor, de C. S. Moțaș, Prof. Universitar
- No. 17. Lehuzia, *fucerea*, de Dr. Gheorghiu.
- No. 18. O stupină dintr'un roi, de N. Nicolaescu.

## Seria C. „DIN LUMEA LARGĂ“.

- No. 1. Ucraina, de G. Năstase, asistent universitar.
- No. 2. Cehoslovacia, de Profesor I. Simionescu.
- No. 3. Munții apusei, de Profesor M. David.
- No. 4. Finlanda, de Profesor I. Simionescu.
- No. 5. Bucovina, „ „ „
- No. 6. Basarabia, de G. Năstase.
- No. 7. Dobrogea, de Dr. C. Brătescu.
- No. 8. Spre polul sud, de Prof. I. Simionescu.

## Seria D. „ȘTIINȚA APLICATĂ“

- No. 1. Fabricarea săpunului, de Ing. A. Schorr.
- No. 2. Motoarele Diesel, de Ing. Casseti.
- No. 3. Despre parfumuri, de Prof. Severin.
- No. 4-5. Aerul lichid, de Ilie Matei.
- No. 6. Industria azotului, de Laurențiu Caton.

În fiecare săptămână apare câte un număr ce cuprinde 32 pagini, cu figuri și se vinde cu 2 Lei.

Se pot face abonamente pentru 25 numere, trimițând 45 lei prin mandat poștal la Societatea „CARTEA ROMÂNĂȘCĂ“ București, Bulevardul Academiei, 3.

De vânzare la toate librăriile și depozitarii de gazete din țară.

2906  
~~R-119.~~

III 112-619

~~1117~~

# PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMANI

A. PANN <sup>1)</sup>

MAGYAR PEDAGÓGIAI ISKOLA  
KÖNYVTÁRA  
Szám: ~~R-119.~~


## O șezătoare la țară

MAGYAR PEDAGÓGIAI ISKOLA  
KÖNYVTÁRA  
Szám: 5772

III

Tu zici că amicul neregulat n'ascultă,  
 Dar și la aceasta critica-ți e scurtă;  
 Eu știu că amicul cel ce te iubește,  
 Când îi propui rugă foarte se mânănește,  
 Și în acea oră îl auzi că-ți zice:  
 — Zi-mi și-mi poruncește, nu ruga, amicel  
 Gata e îndată la orice s'asculte,  
 C'amorul nu cere rugi și vorbe multe.  
 — Nu știu cu aceste ce vrei dela mine,  
 Zice Elenuța aprinsă în sine;  
 Poate că ai poftă ca să-ți fii plecată...  
 Vezi să n'aibi în cuget cumva să-ți abată  
 Cu vre-o poruncire la ceva mă pune,  
 C'astfel la nimica nu mă voiu supune.  
 — Care va să zică, Elenuțo dragă,  
 (Vrea biet arendașu în voia'i s'o tragă),  
 Dacă eu spre pildă voiu avea plăcere

sf. 310 e

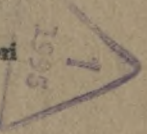
  
\*549533T\*



<sup>1)</sup> Vezi N-rele 103—104 și 107—108 din „Pagini Alese, din Scriitori Români“.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ  
P 1389 — CLUJ —

549.533



„Într'această oră ca să zici voui cere:

„Mulțumescu-ți Doamne că coșaru'i gata“,  
Tu o să stai contră, n'o să zici îndată?

— Negreșit, ea zise, nu mă voui supune  
Dacă poruncindu-mi cu ton mă vei pune.

— Îți poruncesc dară ca să zici îndată:

„Mulțumescu-ți Doamne că coșaru'i gata“,

— Foarte rău îmi pare c'astfel mi-ai propus'o,

Că nu voui a zice, dintru'ntâiu ți-am spus'o.

— Lenuțo ascultă, nu zici tu odată:

„Mulțumescu-ți Doamne că coșaru'i gata?

— Aș fi zis'o dacă mi-o ziceai cu bine,

Dar acuma nu zic să te rogi de mine.

— Eu voui să zici însă, și te puț cu sila,

Necăjit el zise ardicându-și milă...

Zici tu aste vorbe, o 'ntrebă el iară,

Or acum îndată... Cât p'aci să sară,

Și cu bună seamă făcea ei minunea,

A isprăvi scena ca Stan și ca Bunea,

Dar intră îndată preotul în casă,

Care totdeauna îl chema la masă,

Și-aflând de la dâșii toată întâmplarea

Nu se poate spune câtă'i fu mirarea

Nu atât d'aceia cari se bătură,

Pe cât de aceștia ce 'n oraș crescură,

Căci ei pân'atuncea bine tot trăise

Niscai sfezi sau certe 'ntre ei n'auzise;

Mânioșii însă 'n simțire viindu-și

Și comediosa sfadă iar spuindu-și

După ce cu zâmbet preotu'i împacă

Și vrând ei în glumă cearta s'o prefacă

S'au pornit să răză cât răsuna casa;

Și așa le fuse mai voioasă masa,  
 Se legară însă cu făgăduință  
 D'a fi unul și-altul tot la o voință,  
 Cum că nici bărbatul ei să-i poruncească,  
 Nici ea la cuvântu-i să se 'mpotrivescă,  
 Povestea lui Bunea cu a sa soție  
 Să lăți 'n tot satul din acea moșie,  
 Muierile toate s'au pus în pricină,  
 Pe ea făcând dreaptă și pe el cu vină,  
 Și fiind aceasta lor ca o 'nprumută  
 N'a rămas nici una de soț nebătută.

Popa isprăvind povestea, fiecare a 'nceput,  
 A vorbi, ași da părerea după cum s'a priceput.  
 Toți au râs, dar mai cu seamă jupân Iani haz făcând,  
 Ii fu râsul și cu lacrimi,—Morește nebuni! zicând  
 Nu stiu ala arendasu, țe fel de om zou, a fost  
 Dacă a avut el minte, or daca a fost un prost  
 Și pe nevasta lui, daca a fost mai bun or altfel,  
 De ațea niți eu nu stiu să zudeca pentru el,  
 To ondi nu stiu cum este niți chiar nevasta al meu  
 C'acolo la țara'l nostru am fost 'nsurat și eu,  
 Ama omul mult rou este daca nu are noroc,  
 C'amândoi puțintel vreme am traitu la un loc  
 Eram tinar, palicari, cum zițe aiți voinic,  
 Si am facut o gresală, un rou mare poș sa zic,  
 Care de la stapunire indată cum a aflat  
 Me cautat sa me spunzur, si cu fuga am scapat!  
 Am venit ați 'n Vlahia cu sarica si opinți,  
 N'am avutu, ma teonmu, parale maçar niți ființi,  
 Ama aiți, la Vlahia, daca este iconom  
 Prea in puțintica vreme țineva azunze om:

Eu intii m'am bagat sluga, dar nu asa sluga prost...  
 La brago-halvaziria vr'o trei, patru ani am fost,  
 Me dat donița cu braga si la schindura halva,  
 Merzam vindem la copii pa uliți la mahala;  
 Pe urma me dat simbrie mai multa la simiziu,  
 Si n'am vrut d'ați 'nainte ca sa mai fiu bragaziu;  
 Am vundut plăntina calde, pogaci, covriții, simit,  
 Am chistigat si parale și mai bine am trait,  
 Che plăntina, bogăți rețe ce sa vindem nu puteam,  
 Tot le arunca stăpunu si noi, sluzile, muncam;  
 Avem o spalatoreasa batruna la mahala  
 Care numai pe furdale de plăntina me spala,  
 De si aveam punga mare, dar nu dam la ea un ban,  
 Sa mulțume sa fac roche numai odata pe an.  
 Dac'am vezut ca la mode nu me țere niți decum,  
 Am luvat'o că nevasta care o am și acum,  
 Si as fi vrut de mult înca cu dânsa sa me cumun,  
 Dar are pre minte prosta si nu este de neam bun:  
 Daca zic amar la dulțe, zițe și ea tot amar,  
 Daca zic frig la caldura, zițe și ea asa iar!  
 Of! țe necaz zou atunțe! par'ca me vine sa mor!  
 Che eu am gusto sa fie nevasta al meu simțitor.

O fată mai bătrânică din șezătoare d'aci  
 Cam făcu pe jupânu Iani în gânduri a se-adânci,  
 Zicându-i:—Ba, jupân Iani, ferice de dumneata  
 Că ai astfel de femea, și alta nici nu căta  
 Căci d'avea și arendașul cel d'atunci al ăstui sat,  
 Astfel de nesimțitoare, cu ea nu s'ar fi certat,  
 Nici nu era să se facă de poveste amândoi,  
 Ca să'i răză bunioară, cum râdem de ei și noi,  
 Ci era să zică 'ndată ea cuvântu'i bucuros,  
 Făr'a judeca de este strâmb, neted or nodoros.

De aceia nu te plânge, d'o fi proastă cum ziseși,  
 De vrei ca pe dobitocul cum îți place s'o sucești;  
 Iar de 'ți place simțitoare, ca să nu zică cum zici:  
 Plouă, plouă, ninge ninge, tocmai ca copiii mici,  
 Poți lua, dar ea nu este piatră, copăcel sau pom,  
 Trebui să gândești în sine'ți cum că și ea este om.  
 Și după cum are omul oarecare slăbiciuni  
 Are și ea p'ale sale, (cam printre înțelepciuni);  
 Și iar, cum sunt femei proaste și bărbați pot fi iar proști,  
 Sic adică cum că numai dumneata poți să'i cunoști  
 Și o femeie simțitoare d'o lua un nătărău,  
 Or un simțitor o proastă, nu poate fi alt mai rău,  
 Iar de-o fi unul și altul, amândoi tot simțitori,  
 Se lovesc la duh, la minte și trăiesc ca frațiori:  
 Dacă amândoi sunt iarăși zănatici, năbădăioși,  
 Se bat apoi ca nebunii și trăiesc tot mânioși,  
 Ba și de multe ori încă în pizmă când se apuc  
 Fac câte-o năzdrăvănie vrednică de balamuc,  
 După cum se povestește de doi inși de acest fel,  
 Indărătnici unul și-altul, și nevasta lui și el,  
 Care crez că toți o știe, dar nu strică să o spui,  
 Și-altul d'o știe mai bine în pricină nu mă pui.

### POVESTEA FETEI ÎNTAIA

Unul vrînd să se însoare,  
 Nici o fată nu'i plăcea,  
 Și din sat în sat la hore  
 Să'și aleagă se ducea,  
 Că el nu căta mintoasă,  
 Nici de alt nu cerceta,  
 Ci cu zestre și frumoasă

Să-și aleagă căută.  
 Unii astfel se însoară  
 După cum și toți vedeți,  
 Numai pentru zestrișoară  
 Numai pentru frumuseți.  
 Astfel dar și acel june  
 Tot umblând din sat în sat,  
 După a sa înțelepciune  
 Și nevastă 'și-a luat.  
 Dacă o duse acasă  
 Puseră a doua zi  
 Lapte covășit la masă  
 Și au șezut a prânzi.  
 Bărbatul ei într'aceste,  
 Zise : — Dragă, vezi la noi  
 Laptele ce galben este ?...  
 Nu e alb ca pe la voi.  
 — Ce fel ? îi zise nevasta,  
 Uită-te acuma, na !  
 Vrei un lapte negru c'ăsta  
 Cu alb a'l asemănă ?  
 — Nu zic alb, el îi răspunse,  
 Ci e galben... Or nu crezi ?  
 Zise ea cu buze unse :  
 — Ba e negru, cum îl vezi  
 — Zi nevastă, el iar zise,  
 Zi după cuvântul meu !  
 Zise ea cu fălci deschise :  
 — Ba să zici tu cum zic eu !  
 — Ei ! nevastă nu e bine,  
 Zise el cam îndârjit,  
 Rău mă înțeleg cu tine,



S'o să fiu tot necăjit,  
 Scoală să te duș acasă  
 De acuma la părinți,  
 Dacă tu la 'ntâia masă  
 Ascutiși asupra'mi dinți :  
 Dar te 'ntreb ș'aci la poartă,  
 Zici după cuvântul meu ?  
 — Ba ! zise, nu zic nici moartă,  
 Tu zi după cum zic eu.  
 Deci dacă piecă cu dânsa  
 — Zici fa ? iară întrebă,  
 Inșă „da” n'a scos dintr'ânsa  
 Decât numai : „ba mă ! ba !”  
 Când ajunse pe o vale  
 Cu nevasta după el  
 A văzut o cloșcă 'n cale  
 După ea c'un bobocel.  
 — Uite, zise el, o rață  
 Cum râcăie prin gunoi !  
 — Ce fel, ea răspunse, rață ?...  
 Nu vezi tu că e rățoi ?  
 El îi zise și ea eară  
 „Ba e rață. — Ba rățoi !”  
 Astfel tot zicând plecară  
 Ș'au trecut acel zăvoi.  
 D'acolo într'o livede  
 Amândoi dac'au sosit  
 Aruncând el ochii vede  
 Locul care s'a cosit,  
 Și-a zis : — Ce frumos e rasă  
 Bravo ! meșterăș român !  
 — Ca cu foarfeci este tunsă.

Nu vezi? îi răspunse ea,  
 Și 'ncă nici nu e pătrunsă,  
 Cum știu eu că trebuia.  
 — Ba e rasă, el iar zise,  
 Ea : — Ba tunsă a răspuns,  
 Până când el se aprinse  
 Și la ceartă au ajuns :  
 — Ba e tunsă, — ba e rasă,  
 Unul și-altul tot zicând,  
 Ea nu va, el nu se lasă,  
 Și în calea lor mergând,  
 Dac' ajung la un râu mare  
 Iar la vorbă se înnod :  
 — Rasă, — tunsă, se cert tare  
 Tocma în mijloc pe pod,  
 El pe loc luând o leagă  
 Pe sub subțiori c'un brâu.  
 Și-i zise:—Zici rasă, dragă,  
 Or te-arunc aici în râu?  
 Și nevrând ea, el o lasă  
 Și-o cufundă până 'n gât,  
 Zicând:—Zici tu că e rasă  
 Or te 'nec numai de cât?  
 — Tunsă, iar dacă'i răspunde,  
 Zise el: Ia să o 'ncerc,  
 Și lăsând să se cufunde:  
 — Zi fa: „rasă“ că te 'nec!  
 Ea fiind și cufundată  
 Nici de cum nu s'a supus  
 Ci cu mâna ardicată  
 Forfica din dește 'n sus,  
 Arătând că tunsă este,

Cum a zis și dintru'ntâi,  
 Și-așa el nici cu aceste  
 N'o scoase la căpătâi.

— Mo-o-rel a zis kir Iani, astea când le auzi,  
 Și barbatul și nevasta, doi nerozi au fost ei, zi,  
 El a zis la lapte galben, Țea în negru 'l-a schimbat.  
 El a zis la cloșca rața, ea rațoi a botezat,  
 El a zis livade rasa, ea iar tunsă a raspuns,  
 Și din nerozia mica la mai mare a azuns.  
 — N'au fost nerozi, jupân Iani, zise alta către el,  
 Ci 'ndărătnici unul și-altul; nerozia e altfel,  
 Că nerodul și cu prostul amândoi se cam rudesc,  
 Și 'nsă și de nebunul nu se preâ deosibesc:  
 Un nerod ce are 'n gură, tot aceea și'n ascuns,  
 Il întrebă să'ți spuie una, de alta îți dă răspuns,  
 După cum se și băsmeste pentru un nerod de mult.  
 — Ah! mă rog, zise kir Iani, spune s'asta se ascult.  
 Fata după ce spre cinste îi făcu un compliment,  
 Incepu să povestească ca un ritor elocvent:

#### POVESTEA FETEI A DOUA

Umblând la țară prin sate oare-care negustor  
 De grâu, de orz, și de alte bucate cumpărător,  
 Când vru să treacă o apă, întâlni aci pe pod  
 Pe unu ce se 'ntâmplase să fie cam prost, nerod  
 Negustorul vrând să afle de la el câte ceva  
 Se opri aci în cale și 'ncepù a'l întrebà :  
 — De unde vii, măi creștine? El:—Ia din sat de la noi.  
 Il întrebă negustorul:—Din care sat de la voi?  
 El începu să'i arate cu mâna către un deal,

- Iacă d'acolo, zicându-i, tocma de supt acel mal.
- Bine, negustorul zise, dar ce sat este nu știu.
- Satu! nostru, el răspunse, și eu de acolo viu,
- Nu așa, mă! iar îi zise, ci te 'ntreb că acel sat  
Pe a cui moșie este, și cum este botezat?
- Moșiile, el răspunse, nu știi că sunt boierești?  
E a coconului nostru ce șade la București,  
Iar satu'l botează popa ca și pe la alte părți  
Cu apă într'o căldărușe, cum îi scrie lui în cărți.  
Negustorul lung privindul peste tot cum o fi fost,  
Zise: „or că e Păcală, or că e un nerod prost!“  
Și urmă cu întrebarea, despre sat vorba lăsând:
- Dar cum te chiamă pe tine? îi răspunse el zicând:
- Mă chiamă ca pe or-care: vin'o'ncoaci or vin'aci.  
Negustorul ca de naiba începu a se cruci,  
Dar cu chemare împreună, negustorul iar urmă:
- Cum te strigă? El răspunse:—Mă strigă: vino! u! mă  
Negustorul de această bufonărie răsând  
Și vorba de cum îi cheamă la o parte iar lăsând,  
Îi zise:—Dar ce bucate se fac acolo la voi?
- Mai mult terci cu mămăligă, zise el, mâncăm la noi.  
Negustorul iar văzându'l că'i ia vorba în altfel  
Se mira cum să'l întrebe să se 'nțeleagă cu el.
- Nu 'ntreb de bucate fierte, negustorul zise iar.
- Apoi, îi răspunse prostul, de care bucate dar?
- Te 'ntreb, negustorul zise, s'a făcut la voi, orz, grâu?
- S'a făcut, da! el răspunse, uite'nalt până la brâu.
- Nu te 'ntreb de înălțime, nu strâng paie pentru boi  
Ci voi să știu ce fel este bobul orzului la voi?
- Să'ți spui dacă nu știi, zise; orzul este lunguieț  
Cu o coaje cam gălbuie și țeapă în vârfuluț.
- Bine, zise negustorul, știu că colții lui țepi au,

- Dar spune'mi ce fel se vinde? că voiesc și eu să iau.  
 Ii răspunse iar nerodul:—Nu știi dumneata ce fel?  
 Unul dă grâul or orzul și-altul dă bani pentru el.  
 Negustorul ș'astă vorbă, văzând că 'i-o înfundă,  
 — Nu mă'nțeleseși, îi zise, eu te 'ntreb că cum se dă?  
 — Nici asta n'o știi?... Ascultă-mă eu să'ți spui:  
 — Iau banița or găleata și pân'o vâriuiesc pui,  
 Apoi cu coada lopeții o raz și o torn în sac,  
 Pe urmă iarăși o umplu și tot asemenea fac.  
 — Eu nu te 'ntreb așa, zise negustorul către el.  
 Iar nerodul întrebându'l îi răspunse: Dar ce fel?  
 — Cu ce preț te 'ntreb îl vinde?... Chila, banița, căfi lei?  
 — Cum te învoiești cu prețul și câți dai, atâta iei.  
 Lăsând și această vorbă negustorul supărat  
 Ii întrebă:—Dar ca tine mai sunt acolo în sat?  
 — U! u! nerodul răspunse, este Mușat, e nea Stan,  
 Cârstea, Neagu, Voicu, Florea, Soare, nea Bran, nea Coman.  
 — Destul, zise negustorul și iar 'l-a mai întreat:  
 — Dar cine este mai mare de cât toți la voi în sat?  
 — Nea Chițu este, el zise, că e mai 'nalt de cât toți,  
 E-atât lung, cât la umăr s'ajungi cu mâna nu poți.  
 — Nu te 'ntreb așa! îi zise.—D'apoi cum? 'l-a întreat.  
 — Eu îți zic că voi pe cine ascultați aci în sat?  
 — Ascultăm, el îi răspunse, pe lăutarul moș Bran,  
 Că când 'ncepe să cânte tot satul îi stă divan.  
 — Nu zic așa, măi creștine!... Of! 'mi-e silă să'l ascult!  
 Ci de cine aveți frică voi aci în sat mai mult?  
 — Aoleu! de taurul popii frică grozavă ce-avem!  
 Când vine de la pășune fugim de el cât putem,  
 C'atât înfricoșat este de gândești că e turbat,  
 Când începe să mugească sperie toți copii 'n sat.  
 — Mă! tu negustorul zise, ce namilă de om ești?

— O doamne ! el îi răspunse, ce mă 'ntrebi când mă prive.  
 Iacă om ca toată lumea, cu cap, cu ochi, gură, nas.  
 Negustorul zise 'n sine:—Da! ești ca fiecē om  
 Dar minți și simțiri la tine cât la piatră și la pom.  
 Apoi îl întrebă iarăși:—Dar în sat aveți dogar?  
 Se gândi puțin nerodul și răspunse: „avem“, dar.  
 — Du-te, negustorul zise, na cinci parale să'i dai,  
 Ca să'ți mai puie o doagă ce'ți lipsește și n'o ai.  
 Chir Iani ce căsca gura la copilă ascultând,  
 — Asta a fost un Pacala, zise el, cu glas, rāzând.  
 — N'a fost Păcală, chir Iani, zise altă fată iar,  
 Ci un prostănău prea mare, vită vorbitoare chiar!  
 Eu să-ți spui de un Păcală, care treabă când n'avea  
 Numai de secături dānsul totdeauna se ținea,  
 Să lāsăm pe cele multe și de una să vorbim,  
 Că până mâine pe toate de spus nu le isprăvim.

### POVESTEA FETEI A TREIA

— Ast Păcală dară când vru să se 'nsoare,  
 'Și-a ales o fată dintre prostișoare,  
 Știind el prea bine că o mai deșteaptă  
 Cerea și purtarea'i să fie 'nțeleaptă;  
 Inșă lui din contră îi plăcea în lume  
 Tot să păcălească și să facă glume;  
 Astă dar nevastă prea fiind neroadă,  
 Toată vorba'i, fapta n'avea cap, nici coadă; ;  
 De prostia'i inșă el n'avea pās mare,  
 O lāsase în voia'i, fără vr'o muștrare,  
 Ci'i era necazul că'i plăcea rachiul  
 Și cam prea adesea îi scurgea buriul.  
 Deci trăind cu dānsa. într'o zi ce'i vine,

Neavând de lucru, zise întru sine:  
 „Ia să 'ncerc pe proasta, voi a mă preface  
 Mort lungit în casă, să o văz ce face?“  
 Și 'ncepând să geamă ca bolnav pe perne,  
 Strigă, „mor, nevastă“ și ca mort s'așterne.  
 În felul acesta, ea lungit văzându-l,  
 Și fără 'ndoială de ne-viu crezându-l,  
 Fără să mai plângă sau să suspineze,  
 Puse 'ndată masa să se ospeteze,  
 Și pentru-o mai bună poftă de mâncare  
 Trebuia să guste rachiul de tare;  
 Buriășul însă cel cu tiscovină,  
 Care totdeauna o făcea cu vină,  
 Era pus de dânsul sus, pe-o policioară,  
 Sub care acuma s'a 'ntâmplat să moară.  
 Ea fără s'aducă alt-ceva să puie  
 Tocmai peste burta mortului se suie,  
 Ca să ntingă mâna să ia buriășul,  
 Pentru răposatul să bea aldămașul.  
 Dar cum sta pe dânsul, el de greutate'i  
 Slobozi îndată un gemăt în spate'i;  
 Ea dând jos buriul, zise cu mirare:  
 „Vai! și mortul are pas de răsufare!“  
 După ce dar scoase cepșorul și supse,  
 Și la locu'i iarăși când luă și'l puse,  
 Trebuind cepșorul să'l întepenească  
 S'a apucat de capu'i să dea, să'l izbească,  
 Dând și „na“! (zicându-i) și mai na odată.  
 Că orcare faptă are și răsplată!  
 Astfel dai în mine să nu beau dintr'insul,  
 Și de beam vr'odată îl plăteam cu plânsul,  
 Dar și eu acuma 'n loc de plâns și clopot.

O să'ți cânt o horă și-o să'ți trag un tropot!"  
Astfel dacă zise, începu să danțe,  
Și aceste vorbe cu glas să înalțe:

— Aolică, aoleu!

Scoală bărbățelu meu,

Scoală să jucăm un joc

Și te culcă iar la loc;

Scoală-mi-te bărbățel

Vino să jucăm nițel

Scoală de mai sări: hop, hop

Și te culcă să te 'ngrop.

Bărbatu'i l'aceste și la alte multe

Trebuia să tacă și să le asculte,

Și hotări 'n sine cât de mult să tacă

Ca să vadă încă ce o să mai facă.

Fiindcă ea de proastă 'n felul ce'l văzuse,

Fără îndoială de mort îl crezuse. a

Deci viind vecinii și rude de-aproape

Au chemat pe popa ca să'l și îngroape.

Toate fiind gata mortul ardicară,

Rude și nevastă după el plecară,

Și ca o soție trebuind să plângă,

Se legăna 'n cale și 'ndreapta și 'n stânga.

Cu țipăt de jale ca să 'ngâne plânsul,

D'alde aste vorbe striga după dânsul:

Bărbățelu meu iubit!

De aseară ai murit,

O! și nu poci să te uit

Și la altul să mă uit!

El acum ca mortul ca să nu'l îngroape

Așteptă când fuse de un gard aproape,

Și-aci la 'ndemână un bar bun cum vede,



Din cosciug la dânsul mâinile repede,  
 Și din loc zmulgându-l la nevastă sare,  
 Inspăimântă 'ndată pe mic și pe mare  
 Toți petrecătorii se împrăștiară  
 Și ca prinși de friguri ce înfiorează,  
 O pornesc la fugă ca o vijelie,  
 Care spre pădure, care spre câmpie.  
 Unii iar d'alături sar într'o ogradă,  
 Alții se împiedic, jos se fac grămadă,  
 Nu știu ce să zică, strig: „Aoleo, dracul!  
 Aoleo ne 'nghite de vii vîrcolacul!“  
 Iar nevasta îi dete fuga drept acasă,  
 Ca o potîrniche cu pășirea deasă;  
 Mortul iar în urmă'i în mână cu parul  
 O mâna în fugă ca vita văcarul.  
 Ea fuge de frică și țipa cu plânsul,  
 El râdea gonind'o înecat într'însul.  
 Dar cu astă faptă, bietul răposatul,  
 Ardică de spaimă asupra'i tot satul;  
 Vârcolac crezându'l pe loc alergară  
 Cu prăjini, cu lemne tot se înarmară,  
 Și sărind asupra'i în grab, cu iuțime  
 Dând, îl omorără cu mare cruzime.  
 Și așa Păcală prin multele'i glume  
 'Și-a pierdut viața și s'a dus din lume.  
 Deci acum cu mortul mergând să'l îngroape,  
 Când era să treacă iar de gard aproape  
 Incepu nevasta'i a striga 'n glas mare:  
 — Duceți-l de garduri mai în depărtare,  
 C'apoi iar cu mâna de vr'un par se'ncurcă  
 Și o să aveți iarăși cu dânsul de furcă!...

Popa care sta de față și acestea asculta  
 Incepu o 'nvățatură către ei a cuvânta!  
 — Ați văzut acum, le zise, glumele 'n lume ce fac?  
 Iată cum fi fuse moartea ticălosului sărac  
 Auzirăți și prostia acelor omorători,  
 Cari în lucruri mincinoase și'n scorniri sunt crezători?  
 Astfel de credinți deșarte la săteni tot se găsesc  
 Născocite tot de babe din îndemn diavolesc;  
 De acelea ce la muncă nu pot merge la câmpii,  
 Și le las' a păzi casa și să vază de copii.  
 Ele ca să odihnească sperie pe pruncii mici,  
 Să tacă, că'i mănâncă vârcolaci sau pricolici.  
 Alte dăți iar cu Murgilă îi sperie astfel tot.  
 Miază-noaptea sau Zorilă și cu alte câte scot,  
 Și cu astfel de nimicuri pe copii înspăimântând,  
 Bagă 'n inima lor frică, cresc de toate tremurând;  
 Mai cu seamă când e noapte și afară când se duc,  
 Însăși chiar din a lor umbră își închipuiesc năluc,  
 Se înfiorez de-o broască, fug de-un liliac, țipând,  
 Mulți cad și în alte boale, sângele 'n ei înghețând;  
 Alții pân'la bătrânețe cred în aste lucruri seci  
 Și li se 'nfurnică pielea când aud de ele 'n veci;  
 Ba atât temei pun încă cât și p'alți îi bagă 'n frici  
 Și din ce știu nu'i poți scoate, miu de vorbe să le zici;  
 Astfel cred ei că și mortul vârcolac s'ar fi făcând  
 Și viind noaptea la inimi de oameni ar fi mîncând,  
 Pentru care fără frică, fără cuget de păcat,  
 S'au pornit nelegiuții și-au ucis p'acel bărbat.  
 Nu fiți dar și voi ca dânșii, proști, crezători de minciuni  
 Că sunt toate tot nimicuri, fleacuri și deșertăciuni.  
 — Zou parinte, zise Iani, me dat buni 'nvațaturi  
 Che si la țara al vostru crede l'asa secături;

Chind am fost io mic odata am văzut pa un batrun  
 Care speriat d'o broasca trei ori a scuipat în sun ;  
 Si la noi, stii, sunt pieptare tot cu mulți nasturi sau bumb.  
 De arzint si de matase, dar la sarac si de plumb,  
 Chind a froit el caimenu ca să scuipe 'n sun speriat,  
 S'a caznit un țas atunțe puna chind s'a deschiat.  
 Ama asta tot țaranii crede mai mult, cum ai zis,  
 Ca și cari pe Pacala au sarit și 'l-au uțis.  
 Eu voiesc să mulțumescu la fata care a spus,  
 Cne pentru învețatura prilez de vorba'ai adus :  
 Voi sa cumpar una floare chind me duc la București,  
 Cheltuiesc un firfirica pentru un a sa povesti.  
 — Dar pentru noi, jupân Iani, — celelalte au răspuns,  
 La atâte povești o floare știi că nu e de ajuns,  
 Că și noi îți povestirăm lucruri care 'ți-a plăcut  
 Și de toate, cum văzurăm, prea mult haz ai și făcut.  
 — E haide, el le răspunse, voi sa cumpar inca doi,  
 Fiindc'a spus chite una poveste frumos si voi,  
 — la'mi și mie, jupân Iani, zise alta către el,  
 Să'ți spui și eu o poveste frumoasă 'n acelaș fel.  
 — — Ama prea mult târziu este, kir Iani îi zise ei,  
 Spune dar, rău sa nu para, si tu un floare sa iei.  
 Fata pentru mulțumire plecăciune îi făcù,  
 Și următoarea poveste într'acest chip o 'ncepù :

### POVESTEA FETEI A PATRA

Un bătrân odată'mi spuse ceia ce s'a întâmplat,  
 Și cu ochii săi văzuse chiar aci la dânsu 'n sat,  
 O fată la noi, el zisé, l'al douăzecilea an  
 Luă soț cu cununie pe unul anume Stan ;  
 Și precum știm fiecare, doi inși întâi când se iau,

Iși vorbesc tot cu sfială, cinste și rușine și dau,  
 Apoi după ce mai trece prin îndrăzneală la guri,  
 Vorbesc și rele și bune, la cuvinte n'au măsurii ;  
 Că sita până e nouă o pun în cui, o cinstesc,  
 Așa și 'ntre casnici traiul nu 'ncepe a se suci  
 Până când se face dără, apoi ține-te d'aci ;  
 Stan eră tânăr d'aceia care traiul îi plăcea,  
 Când cu unul, când cu altul s'aduna și petrecea ;  
 Părinții ei îi zisese să ia unul mai trecut  
 Dar ea vru să fie tânăr, și luă cum 'i-a plăcut.  
 Așa dar Stan, cum ziserăm, după ce chefu și făcea  
 Cât de întârziat noaptea la casa lui se 'ntorcea  
 Nevasta lui totdeauna la 'ntrebări îl apucă,  
 Și cu tot felul de vorbe îl certă și'l judecă ;  
 El iarăși, nesuferindu-i, o lua, o 'ncăeră,  
 Și astfel în toată vremea de el bătută eră.  
 Eu care (zicea bătrânul) aproape de el ședeam,  
 În casa lor și în curte or ce se făcea vedeam :  
 O auzeam totdeauna bocindu-se și plângând,  
 Și tot ca d'alde acestea din gura ei înșirând :

Arză'l focul bărbat,  
 Cum mă bate turbat !  
 Mă pisează ca măr,  
 Și mă smulge de păr !  
 Mă lovește, dă în mine  
 Or cu ce 'n mână'i vine,  
 Gata stă la toată vorba  
 Să mă bată cu cociorba.  
 De'i răspunz vr'un amar  
 Mă ucide cu par,  
 Or azvârlă cu lemn

Și mi face pe trup semn ;  
 N'am să'i zic, să'i judec vina  
 Mă izbește cu prăjina.  
 Or apucă or ce vede.  
 Și asupra mea repede.  
 De trânteli mii pe jos  
 Zdravăn n'am nici un os :  
 Cap, picior, mână, cot,  
 Vânăta's peste tot.  
 Arză'l focul măritișul,  
 Prăpădi-s'ar și fetișul.  
 Că nici un bine n'are,  
 Amândouă sunt amare  
 Oi ! moartea o strig cu glas  
 Ca să vie într'acest ceas,  
 Să mă ia, or pe el.  
 Să mă scape într'un fel.

Ascultând aceste vorbe îndârjitul ei bărbat  
 Și auzindu'i blestemul asupra ei s'a turbat.  
 Sare iarăși, o mai bate, judecând'o necăjit,  
 Zicându'i : — Na și na iarăși, satură-te de vrăjit,  
 Apoi făcând'o scăpată, ea după casă s'a dus,  
 Și din piept iar cu suspinuri astfel să plângă s'a pus :

Aoleo, mă-mă doare spata,  
 Că m'a bătut cu lopa-pata,  
 Suflețelul cât coala.  
 Aoleo, mă-mă doare gâtul,  
 Că m'a bătut rău u-uritul,  
 Suflețelul cât coala.  
 Aoleo, mă-mă doare mâna,

Că m'a bătut cu pră-prăjina,  
 Suflețelul cât colea.  
 Aoleo, 'mi-a-'mi-a frânt piciorul,  
 Că m'a bătut cu to-toporul,  
 Suflețelul cât colea.  
 Aoleo, 'mi-a-'mi-a secat șoldul,  
 C'a dat în mine cu-cu boldul,  
 Suflețelul cât colea.  
 Aoleo, mă-mă doare cotul,  
 C'a dat cu lemnul ne-netotul,  
 Suflețelul cât colea.

Pân'aci după ce plânse, începù a se'nchina  
 Și a blestema de parcă văzduhul se clătină.  
 Bărbatul său cum aude aleargă iarăși la ea,  
 Apucă s'o bată iarăși în legea lui cum știă.  
 Nevasta însă 'ntr'acestea se jură pe Dumnezeu  
 Zicând: — D'ei muri bărbate, și cumva d'oi trăi eu.  
 Să știi că'n ceasul acela ce te oiu băgă 'n pământ,  
 În loc de plâns cu un cântec o să'ți joc peste mormânt  
 Deci nu trecù multă vreme, blestemu'i s'a auzit,  
 Și căzând el la o boală a zăcut și a murit.  
 Nevasta acum de dânsul văzându-se c'ascăpat;  
 Cu lacrimi de bucurie 'l-a dus și 'l-a îngropat;  
 Apoi ca să'și împlinescă strașnicul ei jurământ  
 Cântă următoarea horă și îi jucă pe mormânt:

Ici e țărână, ici glod,  
 Ici e bărbățelul mort,  
 Ici e tocma unde joc.  
 Dragostea mea cea cu foc.  
 Ici doarme cu mâini la piept,

Și-o să joc să mi'î deștept ;  
 Dar de cât 'l-oi deșteptă,  
 Voi jucă și voi cântă.  
 Dormi, dormi bărbățelul meu,  
 Ierte-mi-te Dumnezeu :  
 Dormi, dormira-i somnul lung  
 Că câte-am tras îmi ajung !

• Toți, de preă multă'i iubire, a înebunit ziceă,  
 'Și-a pierdut simțirea, mintea și nu știe ce făcea".  
 După ce cântă ea însă și jucă, precum am spus,  
 O luară celelalte și la casa ei s'a dus.  
 Mângâind'o și zicându'i a nu se preă întristă,  
 Că e încă tinerică și se poate mărită,  
 Care și fără zăbavă o și puse asta 'n gând,  
 Cu vederea când pe unul, când pe altul alegând.

Căci : — Rar din femei văduvite  
 Să nu vrea să se mărite,  
 Rar și om să nu se 'nsoare  
 Când nevasta lui îi moare ;  
 Or cum, trăit și trăită  
 Se însor' și se mărită ;  
 Ceia ce au trăit bine  
 Făr' soție nu l'e bine.  
 De 'ntristare și de jale  
 Hotărăsc, gălesc cu cale  
 Fără să mai zăbovească  
 Iar să se căsătorească.  
 Socotind că'n loc vor pune  
 Tot astfel de buni sau bune.  
 Cei ce au trăit rău iară,  
 Să bucură că scăpară,

569.533

Umblu, caut să găsească  
 Iar să se căsătorească ;  
 Alege până culege  
 Iar în lanțuri să se lege,  
 Și 'n loc alți or alte pune  
 De mai buni sau de mai bune.  
 Dar la or ce urma alege  
 La 'nceput nu se 'nțelege.

Așa și astă nevestă câte a tras le uită,  
 Iși găsi hârbul capacul, și iarăș se mărită ;  
 Care bărbat nu se știe bun sau rău de s'a întâmplat  
 De cât ea 'ncepù să plângă după 'ntâiul ei bărbat.

Zicând :

— Aoleo și vai de mine !  
 Ce făcui nu făcui bine,  
 N'a fost cum gândeam să'mi fie  
 Am intrat în foc de vie ;  
 Cel dintâi tot mai bun fuse,  
 Dar moartea 'n mormânt mi'l puse,  
 Că'l certam să stea acasă,  
 Iar acest nu vrea să iasă.  
 Il certam și de ce'mi tace,  
 Țsta mereu gură face :  
 Stă tot de mă cicălește,  
 Ca'n șurupuri mă sucește,  
 Inima în mine crapă,  
 Că mă fierbe fără apă ;  
 Un cuvînt bun nu'mi vorbește,  
 Ci mereu mă ciocănește,  
 Ca ghionoaia copaciul



Și nicovala covaciul.  
 Of ! cel bun m'îl luă sfântul !  
 De m'îl mănâncă pămîntul.  
 Și mi dete pe îndrăcitul,  
 Pe turbatul și sucitul.

Având ea mai multe zile și p'acela 'l-a 'ngropat,  
 Și se bucură în sine că și de el a scăpat ;  
 Apoi luă și pe altul, dar nici ăsta nu 'i plăcea,  
 Asemenea și de dânsul tot plîngea și se bocea ;  
 Pe cel dintâi bărbat iarăși de mai bun îl lăudă,  
 Căci și de o bătea, însă el tot mai cu milă dă.

Zicând :

— Ce bărbat cu dorință pierdui, din mâni scăpai,  
 Și nici nu 'i-am plâns la boală, și nici când îl îngropai  
 Atunci ea cu jale multă la mormîntul lui mergînd,  
 Incepû aceste vorbe să le înșire plîngînd :

Scoală sufețele, scoală  
 Scoală să vedem ce boală,  
 Ce boală te impresoară,  
 Te doboară, te omoară ;  
 Scoală îmi spune și mie  
 Ca să 'ți caut doftorie ;  
 Scoală un cuvânt îmi spune,  
 Nu tăcea, nu mă răpune !  
 Că de când nu 'ți este bine  
 Nu te-ai mai uitat la mine,  
 Ci te uită cu-ochisorii  
 La lacrimile plânsorii,  
 Să mi vezi suspinul cum iese  
 Din piept cu sughițuri dese.

După ce ea mult îl plânse cu cele ce le zicea,  
 Le închipuiă la boala'i când de moarte 'n pat zăceă.  
 Apoi după o tăcere ca de un minut de ceas  
 Incepù cu d'alde aste să strige cu mare glas:

Unde te duci, bărbătele  
 Și cui mă lași sufletele?  
 Of! cum te 'nduri de mine  
 Să lași să țip după tine!  
 Te întoarce și te uită  
 Ca să'mi vezi jalea cea multă!  
 Vai! nu mai poci, caz pe cale,  
 Leșin, mor de a ta jale!  
 Stăi soarele meu cel dulce  
 Stăi nu grăbi a te duce,  
 Stăi, or mă ia și pe mine  
 Să fiu într'un loc cu tine!

Poate va zice neștine că ea numai le ziceă,  
 Eu îl încredințez însă că în adevăr plângeă  
 Cu suspinuri, cu leșinuri, lungindu-se pe pământ,  
 Ca când atuncea murise și îl duceă la mormânt.  
 Apoi după o odihnă începù iar a țipă.  
 (Adică închipuindu'și că atunci îl îngropă):

Mila mea și dorul meu!  
 Spune ce 'ți-am greșit eu?  
 Care vorbă te-a scârbit,  
 Ce necaz te-a osebit?  
 Pentru ce te-ai mâniat,  
 Și te duci nemângâiat?  
 Stăi, ah! sufletelul meu!

Unde mergi să merg și eu ;  
 Ia-mă să te însoțesc.  
 Nu mă lăsa să doresc.  
 Voi să fiu în brațul tău  
 Sau mai bine sau mai rău,  
 Sau la iad cu tine merg.  
 Ca și la rai chiar alerg.

Văzând jalea ei cea multă, ce-o privea niște femei,  
 Cu mângâieri ardicând'o au dus'o la casa ei,  
 La a căror mângâiere, când pe cale o ducea,  
 Cu suspine și cu jale : — Iubite surori ! zicea,

O să mor, ah ! o să mor  
 Cu amar și foc și dor!  
 O să mor, să mă sfârșesc,  
 Că ce-am pierdut nu gădesc :  
 Am pierdut un diamant,  
 Mai frumos de cât berlant,  
 'L-am pierdut, de tot s'a dus,  
 Din vedere 'l-am răpus.  
 Oi! frați! dornice femei!  
 In deșert scurg ochii mei,  
 Că nimic nu folosesc,  
 Numai doar mă pedepsesc,  
 Toate 'n lume sfârșit au,  
 Numai eu de leac nu'mi dau  
 Ce e pe hârtie scris  
 Cu greșală nu s'a zis,  
 Că odată te însori,  
 Și odată iarăși mori.  
 Căci întâi e vinul must,  
 Al doilea fiert la gust,

'Și al treilea oțet,  
 Nici must, adică, nici fiert...  
 Ce e bun e 'n căpătâi,  
 Urma nu e ca întâi.

Astfel biata femeuță focul după ce 'și-a plâns,  
 Se uită la celelalte ce 'mprejuru'i s'au fost strâns,  
 Și începu către ele să vorbească suspinând,  
 Să le dea învățătură 'n următorul chip zicând:

Oî! drăguțe surioare  
 Și leicute vecioare?  
 Toate 'n lume-s trecătoare  
 Și păreri amăgitoare;  
 Cugetul să nu vă 'nșele  
 Cu păreri de tinerele  
 Și îngâmfări de frunzușele  
 Că nimic nu e de ele.  
 Astăzi firea vă răsfată  
 Ca o floare dimineța,  
 Rumenele ies în față  
 Și pe buze-vă roșeață;  
 Mâine fața vi se strică,  
 Rumenele s'aridică,  
 Ca floarea se scutură, pică,  
 Vă sbârceți ca o urzică,  
 Și 'n junetea-vă cea fragă  
 Câți vă zic azi: „dragă, dragă“.  
 Mâine ochii o să'și tragă  
 Și în seamă nu vă bagă;  
 Ci luați de sfaturi sfinte,  
 Nu vă farmece cuvinte

Și să vă ieșiți din minte,  
 Să cădeți în vre-o necinste;  
 Vă iubiți bărbații 'n viață,  
 Chiar din suflet, nu din față  
 Legea după cum învață,  
 Ca s'aveți trai cu dulceață ;  
 Temerea e prea grozavă,  
 Ea e 'n casă rea otravă,  
 Că atâță tot gâlceavă  
 Și aruncă 'n iad din slavă  
 Nu e nici o viețuire  
 Când e 'n casă neunire  
 Sau urmează 'mpotrivire  
 Din vreo nemulțumire;  
 Eu eram între neveste  
 Ce mă stăpâneam de-aceste  
 Dar o nebunie este,  
 Că nimic nu folosește.  
 Nici un bine nu'mi făcură  
 Ci prin ceartă și prin gură,  
 Mai vartos aceste'mi fură  
 Spre pedeapsă și spre ură.  
 Limba'mi ascuțeam ca pila  
 Și 'nsă'mi am umblat cu sila  
 De'mi pierdui prea scumpa milă  
 Ce'mi fu dată de copilă:  
 Imi căzuse 'n ochi ca norul,  
 Ii disprețuiam amorul,  
 Și acuma îi duc dorul;  
 Dar din mână când pierzi oarce,  
 Ia'ți nădejdea, nu se 'ntoarce.  
 Lacrimi cât de mult de-i stoarce,  
 S'a rupt firul, nu se toarce!

- Bravo? zise jupân Iani, fata după ce-a tăcut,  
Asta a plătit o floare che pre mult me a placut.  
Si acus ve las în paşe, la vorbe nu me incurc,  
Me a venit la ochi somnu si me duc ca se me culc.  
Altă fată zise iară:—Jupân Iani, să mă ierți,  
Încă pentru o povesté un cesuț mo să aștepți?...
- Că și eu pretind o floare de la București să'mi iei.  
— Sa'ți iau nu e lucru mare, zise jupân Iani ei;  
Ama zumatate nopte s'a făcut, s'a 'ntârziat,  
Che a chintat si cocosu, s'înca mos Bran n'a chintat,  
Lasa el s'a chint'acuma, che zou am sezut pre mult  
O mos sa viu muine sara la povesti iar sa ascult.
- Bine zici, cocoane Iani, zise lăutarul Bran;  
Dă m'ai uitat de aseară și pe mine și pe Stan;  
Încai de alde moș Neagu crez că n'o mai fi putând,  
'L-am văzut de adineoară tot mereu de somn căscând,  
Dar acuma eu cu dibla cum voi începe pe loc,  
Scol din somn și copilașii să vie aci la joc.
- Tați si chinta, zise Iani, nu fii cum esti si la port,  
N'ai rusine de parinte, sa vorbesti ca la cort?
- Să mă ierți cocoane Iani, zise moș Bran către el,  
Dar ce poftesti, poruncește: cântec, horă, orce fel?
- Voi, îi zise jupân Iani, sa chinți chinteti batrunesti,  
Cu ținste, cu omenie,—sa nu fie țiganesti.
- Lasă, las', cocoane Iani, zise el dibla dregând,  
Știu eu ce cântec îți place. Și 'ncepu-a cânta zicând:

## CINTECUL INTII

Pe culmița dealului,  
Dealului, Ardealului,  
Plimbă-mi-se prin colnic  
Ghiță cu mândra lui.

Cu dalba drăguța lui.  
 Pe doi ageri călușei  
 Încărcați cu gălbinei:  
 Cu doi bani în buzunari,  
 Cu doisprezece lăutari,  
 Din doisprezece ce'i avea  
 Nici unul nu'l mulțumea,  
 Ci din gură îi grăia:  
 — Dragă, mândruțița mea,  
 De când, mândro, te-am luat  
 Un cântec nu 'mi-ai cântat,  
 Ci cântă, mândruța mea.  
 Iar mândruța îi grăia : —  
 — Ghițul, drăguțul meu  
 Bucuros 'ți-oi cânta eu,  
 Dar am un viers femeiesc,  
 Seamănă a haiducesc,  
 Și puternic la cântat  
 Se aude 'ndepărtat.  
 Dacă așa cuvântă  
 Și începe a cântă,  
 Munți 'nalți cutremură  
 Văi adânci îmi răsună,  
 Ape reci se turbură,  
 Livezi se înfioră,  
 Și viersul când își urcă  
 Copaci, ramuri se mișcă,  
 Frunzele pe jos pică,  
 Inima de om secă.  
 Iar Cătănuț n'o hieă  
 Și către dânsa grăia :  
 — Cântă 'ți mândro cântecul !"

Că 'mi-e drag ca sufletul.  
 Pe-apa râului în sus,  
 Numele Govora pus,  
 Unde locuie Gruian,  
 Gruian Pazvanu Codrean  
 Auzind mândra cântând  
 Dealuri și căi răsunând  
 La Cătănuță ieșea.  
 — Ghiță, Ghiță, Cătănuț.  
 Nu poci ca să te mai cruț.  
 Ce cați pe moșia mea,  
 Că eu sunt stăpân pe ea?  
 Ce te plimbi prin ea cântând,  
 Izvoarele turburând,  
 Livezile încurcând  
 Și finețele călcând?  
 Or pe mândra vamă dă-mi,  
 Or să stai să ne luptăm,  
 În săbii să ne lovim,  
 Unul din doi să murim,  
 Și care va rămâne  
 El pe mândruța să ia.  
 Iar Cătănuț răspunde  
 Și către Ornia grăie :  
 — De luptat ne vom lupta  
 Dar eu vamă nu ți-oi dà !...  
 Așa dac'au cuvântat  
 La luptă s'au apucat :  
 Se luptară într'o zi  
 Soarele până siinți,  
 Dar în timpul de luptat  
 Rea ispită s'a 'ntâmplat



Lui Ghiță care-i pășă  
 Să-și scape mândruța sa,  
 Brâul i se slobozea  
 Și către mândra grăiă :  
 — Mândro, lasă calu 'n frâu  
 Și 'noadă-mi pustiul brâu,  
 Că-mi pune capăt Codrean,  
 Al meu și al tău dușman.  
 (Dar femeia, haine lungi,  
 Minte scurtă, plete lungi,  
 Cine 'n minte-i s'o lăsă  
 Aibă-i portu 'n viața sa).  
 Cătănuț ei când grăiă  
 Ea astfel îi răspundeă :  
 — Cari pe cari ați birui  
 Tot un bărbăței mi-o fi !  
 Cătănuț când auzeă  
 La Gruia se repezeă,  
 Paloșul își străluceă,  
 Printr'insul îl petreceă.  
 Jos la pământ îl trânteă,  
 Și 'ntre morți îl trimiteă  
 Și calul încălecă  
 La târle în grab plecă.  
 Mielușei grași alegeă.  
 Ii jungheă și îi frigeă,  
 Plosca de vin încărcă  
 Cu vre-o cincisprezece-ocă,  
 Și la masă s'aseză  
 Cu dalba mândruța sa.  
 Mâncând către ea grăiă :  
 — Ține vin din mâna mea,

Că de astăzi incoleă  
 Au ăi beă au n'ăi mai bea,  
 C'astă vară am muncit  
 Nouă clăi fân am cosit.  
 Dumnezeu dragul a vrut,  
 La opt vârfuri le-am făcut,  
 Numai una mi-a rămas  
 Să-i fac vârf într'acest ceas,  
 Aceste dacă grăiă  
 Pe mândra de plete iă,  
 Scoate paloșul lucios  
 Și-i retează capul jos,  
 Și de-asupra clăii sus  
 Ca să-i facă vârf l'a pus.  
 Trupul bucăți i-l făcea  
 Și la soacră îl ducea :  
 — Ține maică, îi ziceă,  
 Bagă, fierbe în ulcea,  
 Și pune a ospătă,  
 Că este chiar fie-ta,  
 Care o ai răsghiat  
 Și creștere rea i-ai dat,  
 Că pre câți îi va zări  
 Să vrea toți bărbați a'i fi !

- Eu n'a înțeles nimica, zise chîr Iani lui Bran,  
 Si pentru un asa chintec nu-ți dau macar niți un ban.  
 — Lasă, îi zise moș Neagu, că îl înțelegem noi,  
 'Ăst cântec nu e d'acuma, copilăresc, d'ale noi.  
 Ci este din alte veacuri, rămas de la cei bătrâni ;  
 Cîntecele pe atuncea astfel erau la români.  
 — E hai, chinta acum altu, jupân Iani porunci,  
 Tot asa de care plăte si e potrivit ați.

## CANTECUL AL DOILEA

Sub poale de codru verde  
 Mititel foc mi se vede,  
 Mititel și potolit,  
 Tot de voinici ocolit.  
 Nu știu zece, au cincisprezece,  
 Și mi-ți frige un berbece,  
 Un berbece, berbecel  
 Sugător și mititel.  
 Și nu-l frige cum se frige  
 Ci-l înfige în cărlige  
 Injungheat, neșupuit,  
 Ca un purceluș părlit.  
 Și-l întoarce din belciuge,  
 Ca să-i fie carnea dulce,  
 Și să-l aibă la colnici,  
 De merindă ca voinici.  
 Subt umbră de păducel  
 Voinicei mănâncă miel,  
 Și beau vin din bărduşel,  
 Cântând și grăind astfel :  
 — Codre, codre înfrunzit,  
 Codre frumos înverzit,  
 Ține-mă 'n tine ferit,  
 Cu frunză acoperit.  
 Codre vei avea păcat  
 Cumvâ de mă-i da legat  
 Că nimic nu 'ți-am stricat.  
 Nu mă știu de vinovat  
 Că 'n tine de când intrai  
 Numai o cracă tălai,

Armele de'mi atârnai,  
 Și la umbră'ți m'așezai,  
 Le-aș fi pus codre, și jos  
 Dar pământu'i umedos  
 Și fierul e ruginos,  
 Iși pierde lustrul frumos.  
 Codre, codre, dușman ești !  
 Tu voinici'i amăgești,  
 Ii aduni, îi priimești,  
 Tu'i predai iar, nu'i ferești.  
 Cât e codru de frumos,  
 Cu frunza verde umbrös,  
 Iarna putrezește jos,  
 Și voincii șed la gros.

### CANTECUL AL TREILEA

Ce frunză se bate  
 Mai de dimineață,  
 Pe nor și pe ceață ?  
 Bate-mi-se bute  
 Frunza plopului  
 In malul Oltului.  
 Dar de ce se bate?...  
 Se bate că'i pasă,  
 Că e frunza deasă.  
 Bate și se bate  
 Că e 'n coadă lungă  
 Și 'n foaie rotundă.  
 Sus frunza se bate  
 Jos inimă arsă  
 Plânge lacrimi varsă:

Vreme, fără vreme,  
Pe la miez de noapte  
Cu sudori de moarte.  
Două lemne crude  
Către râul Lotru  
Să sfădesc în codru.  
Unul era Teiul  
Și-altul era Bradul,  
Ce și lauda neamul,  
Bradul surpa Teiul,  
Cinstea micșorându'i  
Și astfel zicându'i:  
— Teiule, Teiule!  
Scurtule, grosule  
Și burduhosule!  
Du-te într'o parte,  
Că tu nu ai cinste  
Să'mi stai înaintea,  
'Nalta mea tulpină  
Cine sunt mă spune,  
Și te poci supune,  
Că eu vara, iarna  
Stau 'n codru verde,  
Frunza'mi nu se pierde,  
Pe mine mă pune  
Pe la nunți în frunte  
Cu podoabe multe,  
Domnii și 'mpărații  
Mă pun la paradă  
Pe uliți și readă  
Mă face și scânduri

Să așterni palate,  
Case luminate.  
Iar tie în vreme  
De o brumă mică  
Toată frunza'ți pică,  
Și meșteri de vine  
Troci, lopeți te face  
De case sărace.  
Teiul îi răspunse:  
— Bradule, Bradule,  
Mândrule, înaltule!  
De surda îți lauzi  
Neamul, rădăcina,  
Frunza și tulpina.  
Că eu totdeauna  
Am și port în lume  
Mai de cinste nume,  
Pe mine ca tine  
Scânduri nu mă face,  
Pe jos să mă calce.  
Nici ajung vre-odată  
Șindriță pe case.  
Or linguri și vase.  
Icoane mă face,  
De mă însoțește  
Și mă zugrăvește,  
Și pe mine scrie  
Cu vopseli frumoase,  
*Isuse Christoase.*  
La care se 'nchină  
Noroade și gloate,  
Neamurile toate.

## CANTECUL AL PATRULEI

Sună, sună și răsună,  
 Sună petricica 'n vale,  
 Răsturnându-se pe cale.  
 Mândra mea plânge cu jale,  
 Plânge, plânge și suspină  
 Că pe deal, pe colnicele  
 'Și-a pierdut prin potecele  
 Dragostele tinerele.  
 Plânge, plânge, se jeleşte  
 Blestemând iarba și pirul,  
 Să'și găsească trandafirul.  
 Plânge, varsă lăcrămele,  
 Oțtând cu foc și cu pară,  
 Că dragostea de-astă vară  
 Se schimbă 'n fiere amară.  
 — Dragă mândro nu mai plânge  
 Din ochi lacrimi nu mai stoarce,  
 Că ce sboară nu se 'ntoarce,  
 Ai rupt firul nu se toarce.

## CANTECUL AL CINCILEA

Au nu vezi unde mă duc?  
 Omule, boule,  
 Intr'un condur ș'un papuc  
 Omule, boule,  
 Cu papucul târșiind,  
 Omule, boule,  
 Cu conduru tropoind,  
 Omule, (și celelalte).

Că de când m'am măritat  
 Și te-am luat de bărbat,  
 Nu te-ai mai trezit din prost,  
 De necazuri tot am fost,  
 Că cu patru boi la jug  
 Te-am mânat să ari la plug,  
 Plugu mi lăsași la nevoi,  
 Și îmi răpuseși și boi;  
 Te-am mânat, iar te-am mânat  
 Și cu pușca la vânat,  
 Pușca în două 'mi-o frânseși  
 Și cureaua 'mi aduseși,  
 'Ți-am dat cofa să te duci  
 La puț apă să 'mi aduci,  
 Căzuși, cofa o spărseși  
 Doagele îmi aduseși,  
 Te-am mânat apoi pe loc  
 Cu hârbul să'mi aduci foc,  
 Hârbul mi 'l-ai bucățit  
 Sprâncenile 'ți-ai pârlit.  
 Te mânai să'mi tai un lemn  
 Până când să cern un pielmn  
 Toporul ai năpustit  
 Supt lemne ai adormit.

— Mos Bran, zise iar chir Iani, pun'ați chit ai chintat  
 S'a platit un firfirica care aseară 'ți-am dat,  
 Si acuma sa chinți inca pentru paharul de vin,  
 Ca'n nainte de plecare sa joți fetele puțin.  
 Moș Bran mai dregându'și dibla 'ncepu să cânte pe loc  
 Și fetele mulțumindu'i se apucară de joc.



## HORA

Către mine te jurai,  
 Dorule, dorule,  
 Că pe nimeni nu mai ai,  
 Dorule, dorule,  
 M'ai făcut de te crezui,  
 Dorule, dorule,  
 Dar cu ochii mei văzui,  
 Dorule, dorule, (și celelalte).  
 Că altul te mângâia  
 Si'ți zicea c'o să te ia,  
 Ș'acel 'mi-e prieten bun,  
 Nu'mi vine ca să'mi răzbun;  
 Dar de nu te-oi mai vedea  
 Iar în brațe ai ședea,  
 Lui și ție 'n acel ceas  
 Dragostea vă scoț pe nas;  
 Din mâna mea ce-ăți păți,  
 Amândoi veți împărți.

Când zbârniitura diblei, care-abia se auzea,  
 La joc, la tropoitură pe fete le îmbulzea,  
 Un dulău ne-având plăcere ca să privească la joc  
 Și căutând să'și găsească vre un mai liniștit loc,  
 Se sui în car la mine, vrând aci a se culca.  
 Eu văzându'l, frică 'mi fuse nu cumva a mă mușca  
 Și făcui încet la dânsul un ni-i ! și un odâr !  
 Dar răutăciosul câine nu vru să'mi facă hatâr,  
 Ci sărind jos deodată, spăimântat cum m'a văzut,  
 A început să mă latre ca pe un necunoscut,  
 Și auzind lătrătura, care nu o înceta,  
 Frații lui din bățatură au venit a-i ajuta,

De a căror multe glasuri dibla, cântecul de joc,  
 Cu totul se amuțise, nu se auzea de loc.  
 Toți atuncea lăsând jocul și sărind în câini să dea,  
 Alrgară împreună și ce latră a vedea;  
 Și cu ochii dând de mine începură a striga:  
 „Hoțu! hoțu! puneți mâna!“ ... S'au sărit a mă lega.  
 Gazda, care se culcase cum m'a fost tras sub pătul,  
 Ca un ostenit de cale și de șezători sătul,  
 Auzind, strigă la dânșii:—Ia stați, pentru Dumnezeu,  
 Că nu este hoț, săracul! ci 'l adusei aci eu,  
 Il găsii colea pe cale jos, căzut de ostenit,  
 Și cum îl pusei în caru'mi, el pe loc a adormit.  
 Ei, fiindcă înserase, am gândit că e păcat  
 Să'l las undeva pe drumuri și îl adusei în sat;  
 Ca să nu'i mai stric și somnul 'l-am lăsat să doarmă'n car,  
 Dar despre ce parte vine, și-unde merge, n'am habar.  
 Jupân Iani, arendașul, începu a mă 'ntreba,  
 Unde merg și cu ce treabă, și de am răvaș au ba?  
 Eu care îi auzisem numele d'atâtea ori,  
 — Avui, am zis, jupân Iani, încă și niște scrisori.  
 Dar un danț pe nebăute, și o ploscă pe sătul,  
 M'au făcut să le pierz toate și să dorm și sub pătul.  
 — Nu înțeleg, el îmi zise, l'așa vorbe de nimic.  
 Ma de unde me cunoste, si sti che Iani îmi zic?  
 Stane m'o! io domu asta parche'mi vine se ma tem  
 Ado una luminare, ține este sa vedem!  
 — Dar de unde lumânare? îi răspunse Stan pe loc,  
 Poate că vre un tăciune să vă aduc de la foc!...  
 — Ado, fie și tațune, jupân Iani porunci.  
 Stan fără să zăbovească c'un tăciune fu aci.  
 Dar suflând să lumineze, niște scânteii s'au întins  
 Și în pătulul de paie cum săriră, s'a aprins.  
 Toți atuncea începură: „Apă, apă“ a striga,

Și lăsându-mă pe mine, ca să'l stingă alerga;  
 Eu, aflând prilej atuncea, printre ei mă strecurai  
 Am ieșit din sat afară și 'ntr'o pădure intrai.

Dară ca povestea ăluia:

„Când are omu 'n viață

Vr'un rău la cap a'i sosi,

Or adastă ca să'l pață,

Or aleargă a-l găsi“,

Căci:

Pasă'mi-te 'n acea vreme de un hoț se auzea

Și potera în pădure ca să'l prinză îl păzea.

Cum mă zăriră îndată mă luară la mijloc,

Și: „Predă-te, imi strigară, că te impușcăm pe loc!“

Eu înmărmurii de frică, neputând să mă ascunz

Că, cum pierdusem răvașul, ce eră să le răspunz?

Mă luară, mă legară, în cătuș de lemn m'au pus,

Și bătut, ca vai de mine! la ispravnic drept m'au dus.

## DESPRE STAPAN ȘI SUPUS

Pe cel cu putere multă

Te supune și ascultă;

Iar pe micuți stăpânește

Legea cum îți poruncește.

Până când ești nicovală

Rabdă, suferă loveală,

Iar cât ești ciocan, lovește:

Fii tată celor buni, și bici celor răi.

Laptele până nu'l bați,  
Zmântână nu poți să scoți.—Căci  
Nu se poate cu burete  
Să bați piron în perete. — De aceia,  
Să fii bun și blând la toate,  
Dar până unde se poate  
Decât toată vara cioară  
Mai bine-o zi șoim în vară.  
Vulturul stă'n loc, veghează,  
Dar el muște nu vânează.—Că,  
Alți ochi are vulturul  
Ș'alți ochi are fluturul.—Și,  
Or când peștele cel mare  
Pe cel mic în burtă'l are.  
Toată jigania 'și are  
Pe lupul ei (spre mâncare).  
Cum are naș copilașul  
Așa are naș și nașul. — Și,  
Cum are slugă jupânul  
Iși are și el stăpânul.  
Pe ciobanul fără câine,  
Lupii'l lasă fără pâine,  
Unde nu e cap, (sau vodă),  
Acolo e vai de coadă!  
Unde nu este pisică  
Șoarecii vătaf ardică  
Moartea pisicilor,  
Bucuria șoarecilor.  
Schimbarea Domnilor  
Bucuria nebunilor.

---

## POVESTEA VORBII

Spun că'n vremea păgâniei ar fi fost un împărat  
 De carele toți creștinii se plâneau neîncetat,  
 Că pe lângă celelalte rele și cumplite munci,  
 Dăduse și'n tot ținutul foarte strașnice porunci,  
 Cum că când vor vrea să îngroape creștinii pe ai lor morți  
 Peste gard tot să'i pornească și să nu'i scoată pe porți;  
 Pentru care toți cu totul înălțând glasuri striga,  
 Dumnezeu să le dea altul totdeauna se ruga  
 Împăratul dar acela cu întâmplare murind  
 Se bucura fiecare, lui Dumnezeu mulțumind.  
 Prin urmare s'a pus altul, dar el face și mai rău,  
 Că a pus la toți creștinii prin porunca lui dat, frâu  
 Că pe morții lor de obște când îi vor duce la gropi  
 Tot peste gard iar să'i scoată, dar să nu'i ducă cu popi.  
 Începură iar cu toții la rugăciune mereu  
 Ca să se îndure să'i scape și d'acesta Dumnezeu.  
 Peste câțiva ani ca omul, murind ș'acest împărat  
 Și că au scăpat de dânsul mari și mici s'au bucurat;  
 Cum se puse și-altu'n locu'i porni și el a'i munci  
 Și pentru îngropăciunea morților iar porunci,  
 Că pe lângă celelalte ce pân'aci s'au urmat  
 Să se facă și aceasta, care s'a și publicat.  
 Că, adică: ei pe morții să nu'i scoată nici pe uși  
 Ci să'i tragă pe ferestre, iar nu ca până acuși,  
 Astfel urmând ei o vreme li se părea prea cu greu,  
 Asupra'i striga blesteme și ruga pe Dumnezeu,  
 Ca să se milostivească și d'acesta a'i scăpa,  
 Și după cum se cuvine pe morți a și'i îngropa.  
 Dup'o suferință lungă murind ș'acest împărat

Toți săltau de bucurie, că și de el au scăpat;  
 Dar îndată cum se puse în locul lui fiul său  
 Incepură să se vaite și să plângă și mai rău.  
 Văzând că legi și mai aspre pentru răposati a pus:  
 Să nu'i scoață pe ferestre, ci pe coș să'i scoață'n sus.  
 Cum și la mormânt să'i ducă cu picioarele 'napoi  
 Și cu capul înainte, iar de nu cad în nevoi.  
 O asemenea poruncă când acum au auzit  
 S'au spăimântat toți cu totul și prea mult s'au îngrozit.  
 Văzând că mereu le vine dintr'un rău altul mai greu,  
 Cunoscură că aceasta le e de la Dumnezeu,  
 Pentru ale lor păcate vrând a'i pedepsi astfel,  
 Și'ncepură c'umilință să se roage pentru el:  
 — Doamne ține pe 'mpăratul ani mai mulți a vieții!  
 Nu ne mai da altul, sfinte, ș'alt rău a orândui,  
 Ci după faptele noastre cu astea plătiți să fim,  
 Dacă n'am știut, stăpâne, cu ceilalți să'ți mulțumim!

Prin urmare:

Au făcut ochi cât boul, dar târziu.  
 N'a știut ca să mulțumească lui Dumnezeu.  
 Totdauna trebuie omul ca să zică:  
 — Mulțumim lui Dumnezeu  
 Și de bine și de rău.  
 Or ce ne dă Dumnezeu, toate sunt bune.—Că,  
 Taina lui Dumnezeu nimenea nu o știe.—Noi,  
 Nu știm ce cerem de la Dumnezeu.—Căci,  
 Bolnavul multe zice, dar doftorul ce știe face.—Pentru că,  
 Rugăciunea rău făcută  
 Nici o dată nu ajută,  
 Ci cuvinte mai puține și zise cum se cuvine.—Cum a zis țigant  
 — Doamne, știi tu ce gândesc  
 Și nu mă mai țigănesc.—Nu e zisă bine, căci,

Omul gândește și rele și bune.  
 Gândul omului e iad  
 Și un adânc fără vad. — Și așa,  
 N'are nici coadă, nici căpătâi. — Ci la orice rău,  
 Omul să zică în gândul său:  
 „Doanune ferește de mai rău!“

## POVESTEA VORBII

Un stăpân având oi multe  
 Ș'argăți destui să'l asculte,  
 Dintr'înșii unul alege,  
 Li dă învățături și lege  
 Cum el să le pășuneze  
 Și de ele să vegheze;  
 Iar el cu nepăs în sine,  
 Ca pe niște oi streine,  
 Le lăsa pe deal, pe vale  
 Să pască'n voile sale,  
 Umblând prin locuri sterpoase,  
 Când flămânde, când setoase,  
 Laptele, cașul mâncându'l,  
 Și prisosul l'alți vânzându'l.  
 Fiind vremea întru care  
 Stăpânul prin cercetare  
 Ceru să'i dea socoteala,  
 Precum cerea rânduiala,  
 Argatul care de sine  
 Purtase grije mai bine,  
 Cu nepăs și moiicește

Ăcest răspuns îi trânteste:  
— Stăpâne, oile tale  
Fiind în stare de jale,  
Slabe, cum le vezi, mârșave,  
Au fost mai mult tot bolnave,  
Și 'mi-a fost de ele milă  
S'apuc să le mulg în silă,  
Și crez că nu'ți puteam strânge  
In loc de lapte nici sânge,  
Că n'avea mieii să sugă  
Necum omul să le mulgă.  
Stăpânul atunci îndată  
Cu mânie'nflăcărată  
Gonește din oi argatul  
Ș'orânduște pe altul;  
Ii dă'n socoteală turma,  
Poruncind ca pân'acuma,  
De ele să îngrijească,  
Să umble și să le pască,  
Și strângându-le la stână  
Să ia lapte, unt, zmântână,  
Să facă caș, să le tunză  
Și lui să i le răspunză.  
Argatul, ș'acesta fuse  
Tot ca și cel ce se duse,  
Vându laptele, zmântâna,  
Cașu'l făcu bani, și lâna,  
Umple punga și-oare unde  
O îngroapă ș'o ascunde.  
Stăpânul iar dacă vine,  
Să vază de e mai bine  
Și să-i ceară socoteala,

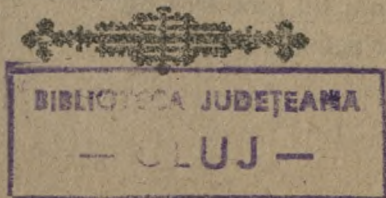


După cum 'i-a fost tocmeala,  
La cercetare răspunse  
Că nici o oaie nu tunse,  
Ci'n Bărăgan pe câmpie,  
Nu ar fi mai fost să fie,  
Păscând le-a smuls'o ciulinii,  
Mai cu seamă mărăcinii;  
Nici lapte n'a putut scoate  
C'a fost anul sterp la toate,  
Și să crezi că e minune  
Cum nu fătară nici une!  
Stăpânul văzând p'argații,  
Că se port rău blestemații,  
Și din turma sa cea mare  
Nici un folos nu mai are,  
Pe argat îl oropsește  
Și pe fiu'și rânduște,  
Judecând, adică, 'n sine  
Că el va 'ngrijî mai bine.  
După ce în fiu se'ncrede,  
Și el. stăpân cum se vede,  
Nu mai scoase lapte, brânză,  
Ci începû să le vînză,  
Astăzi una bani a face,  
Măine alta, ca s'o toace;  
Taie, în frigare 'nfige,  
La mielusei grași tot frige,  
Nu'i mai pasă lui de turmă,  
Nici se gândește de urmă,  
Nu vrea de nimeni să știe,  
Numai lui bine să-i fie.  
Intr'acestea tatăl vine

Și când, în loc de mai bine,  
 Vede turma'npuținată  
 Și'l întrebă ca un tată :  
 — Fiul meu, unde e turma,  
 Că nu'i pot vedea nici urma ?  
 Iar el zise : — Scurpe tată,  
 Am pățit ca nici odată,  
 Lupii oile 'mi mâncară  
 Ș'astea numai îmi lăsară,  
 Incât ce am 'smuls din ele  
 Fu spre hrana vieții mele ;  
 Că atâția lupi mulți fură  
 Cât ochii'mi nu mai văzură  
 Cari și pe mine iară  
 Puțin de nu mă mâncară.  
 Tatăl său în ochi cătându-i,  
 Și vorbele ascultându-i  
 Ii zise cu necaz mare :  
 — Of ! fiul meu, rău îmi pare  
 Dar 'mi-ar fi părut mai bine  
 De te mîncă și pe tine,  
 Să nu mai umbli cu cața  
 Și să'mi amărăști viața.

Prin urmare dar .

Cine ține pâinea în sânul altuia, de multe ori rabdă de  
 [foame. — Și  
 Cine bea apa din pumni streini, nu se satură nici odată.—Ci,  
 Puneți nădejdea în Domnul,  
 De cât s'atârni la tot omul.  
 Caută'ți de sărăcie. — Că în alt chip,  
 Viața îți petreci cu nădejtile seci.



# PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMÂNI

## BIBLIOTECĂ PERIODICĂ DE POPULARIZARE

FIECARE NUMĂR DE 32 PAGINI COSTĂ 1 LEU

22 Lei Abonamentul la o serie de 25 numere cu 15% reducere 22 Lei.

- No. 1. *Vasile Alecsandri*: O primblare în munți.
- No. 2. *Ion Creangă*: Moș Nichifor Coțcarul.
- No. 3. *M. Eminescu*: Poezii.
- No. 4. *I. Brătescu Voinești*: Nuvele.
- No. 5. *I. L. Caragiale*: O făclie de Paște. — La Conac.
- No. 6. *V. Alecsandri*: Ostașii noștri.
- No. 7. *M. Eminescu*: Luceafărul — Călin.
- No. 8. *P. Ispirescu*: Ileana Simzeana.
- No. 9. *Vasile Alecsandri*: Dan Căpitan de plai. Gruî-Sânger.
- No. 10—12. *P. Ispirescu*: Ștefan cel Mare.
- No. 13. *I. L. Caragiale*: Cănuță om sucit. — Proces-Verbal.
- No. 14. *I. Creangă*: Moș Ion Roată, Ivan Turbincă.
- No. 15—16. *G. Coșbuc, St. Iosif, I. Ghica, ș. a.* Tudor Vladimirescu.
- No. 17. *Ion Ghica*: Despre muncă.
- No. 18. *M. Eminescu*: Făt frumos din lacrimă.
- No. 19. *G. Coșbuc*: Dintr'ale neamului nostru.
- No. 20. *M. Sadoveanu*: Povestiri
- No. 21. *Ion Ghica*: Scrisori către V. Alecsandri.
- No. 22 — 23. *Alecsandri, Bolintineanu, ș. a.* Isus Mântuitorul
- No. 24—25. *P. Ispirescu*: Istoria lui Mihaiu Viteazu.
- No. 26. *Anton Pann*: Istoria lui Arghir și a lui Anađam.
- No. 27. *Petru Maior*: Extrase din operele sale.
- No. 28. *I. L. Caragiale*: Hanul lui Mânjoală.
- No. 29—30. *M. Eminescu*: Sărmanul Dionis.
- No. 31. *Gr. Alecsandrescu*: Poezii (seria I-a).
- No. 32. *C. Negruzzi*: Alexandru Lăpușeanu.
- No. 33. *Al. Vlahuță*: Nuvele.
- No. 34. *G. Coșbuc*: Poezii.
- No. 35. *Al. Odobescu*: Moșii. Răscoala Românilor sub Horia.
- No. 36. *I. L. Caragiale*: Schițe.
- No. 37. *D. Anghel*: Nuvele și Amintiri.
- No. 38. *M. Sadoveanu*: Nuvele și povestiri.
- No. 39. *N. Bălcescu*: Din Istoria lui Mihaiu Viteazu
- No. 40. *P. Cerna*: Poezii.
- No. 41. *Al. Vlahuță*. Nuvele.
- No. 42. *M. Eminescu*: Satire.
- No. 43. *C. Negruzzi*: Proză.
- No. 44. *Vasile Alecsandri*: Poezii populare
- No. 45. *Al. Odobescu*: Mihnea Vodă cel rău.
- No. 46. *D. Bolintineanu*: Legende istorice.
- No. 47. *Ion Creangă*: Povestea lui Stan Pătitul.
- No. 48. *M. Eminescu*: Poezii populare.
- No. 49. *I. L. Caragiale*: Povestiri.
- No. 50. *Ion Ghica*: Egalitatea. — Școala acum 50 de ani.
- No. 51. *Al. Russo*: Cântarea României.
- No. 52. *Gr. Alecsandrescu*: Fabule.
- No. 53—54. *V. Alecsandri*: Istoria unui galben.
- No. 55. *P. Dulfu*: Din povestea lui Făt frumos.
- No. 56. *Al. Donici*: Fabule.
- No. 57. *P. Ispirescu*: Povestiri.
- No. 58—59. Pagini de: *O. Goga, Coșbuc, Creangă, Pann, etc.*
- No. 60. *O. Goga*: Poezii.
- No. 61. *Ion Creangă*: Amintiri din Copilărie. I.
- No. 62. *Th. D. Speranția*. Anecdote populare.
- No. 63. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie. II.
- No. 64. *C. Sandu-Aldea*: Povestiri.
- No. 65. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie. III.
- No. 66. *Anton Pann*: Judecata Strugurelui.
- No. 67. *S. Fl. Marian*. Legendele Cioacărliei.
- No. 68. *C. Negruzzi*: Povestiri.
- No. 69. *Victor Vlad Delamarina*: Poezii.
- No. 70. *Vasile Alecsandri*: Pasteluri
- No. 71. *M. Kogălniceanu*: Din istoria Românilor.
- No. 72. *Al. Vlahuță*: Poezii.
- No. 73. *I. L. Caragiale*: Noaptea Invierii.
- No. 74. *P. Ispirescu*: Inșir'te Mărgăritari.
- No. 75. *Dinicu Golescu*: Insemnări din călătorie.
- No. 76. *S. Fl. Marian*: Legendele Rândunicei.
- No. 77. *D. Anghel*: Nuvele.
- No. 78. *I. Heliade Rădulescu*: Poezii
- No. 79. *C. Negruzzi*: Povestiri.
- No. 80. *Poezii Văcărești*: Poezii.

Comenzile se fac la „Cartea Românească” Bul. Academiei, 3, București.

# Pagini alese din Scriitorii români

— Bibliotecă periodică de popularizare —

31 Lei Abonamentul la o serie de 36 numere simple.

- 
- No. 81—82 ION CREANGĂ: *Harap alb*.  
No. 83. P. DULFU: *Din isprăvile lui Păcală*.  
No. 84. P. ISPIRESCU: *Povestiri*.  
No. 85. AL. MACEDONSKI: *Năluci din vechime*.  
No. 86. G. ROTICA: *Poezii*.  
No. 87. C. SANDU-ALDEA: *Nuvele*.  
No. 88. N. GANE: *Nuvele*.  
No. 89. ION POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor ardeleni*.  
No. 90—91. ION CREANGĂ: *Dănilă Prepeleac*.  
No. 92—93. VASILE ALECSANDRI: *Dridri*.  
No. 94—95. AL. ODOBESCU: *Doamna Chiajna*.  
No. 96—97. M. EMINESCU: *Frumoasa lumii*.  
No. 98—99. P. ISPIRESCU: *Făt-frumos cu părul de aur*.  
No. 100—102. *Români din patru unghiuri* (Număr festiv).  
No. 103—104. ANTON PANN: *O șezătoare la țară I*.  
No. 105—106. I. POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor bănățeni*.  
No. 107—108. ANTON PANN: *O șezătoare la țară II*.  
No. 109—110. B. P. HAȘDEU: *Ion Vodă cel Cumplit*.  
No. 111—112. ANTON PANN: *O șezătoare la țară III*.  
No. 113—114. ANTON PANN: *Cântece de stea*.  
No. 115—116. ION CREANGĂ: *Sovera cu trei nurori*.  
No. 117—118. N. IORGA: *Neamul românesc din Ardeal*.  
No. 119—120. JEAN BART (EUG. P. BOTEZ): *Proză*.
- 

## Biblioteca agricolă populară

Pentru buna îndrumare a tuturor agricultorilor noștri cari doresc să ajungă la o sporire simțită a producțiunii agricole, cum și pentru a munci pământul mai bine și a cultiva plante folositoare, a apărut *Biblioteca agricolă populară*.

Pusă sub conducerea unui comitet de specialiști agronomi și tipărită sub directă conducere a D-lui A. D. Carabella, i giner agricol, Biblioteca agricolă populară este menită să aducă cele mai mari servicii plugarilor noștri. Au apărut următoarele numere:

No. 1. **Pământul și cunoașterea lui**, de *Ion G. Botez*, Inginer agricol, României.

No. 2. **Plantați pomi roditori**, de *D. I. Ștefănescu*, Inginer agricol, Inspector general și profesor de horticultură.

No. 3. **Semănați lucernă**, de *A. D. Carabella*, Inginer agricol, din Ministerul Agriculturii.

No. 4. **Omizile**, de *W. K. Knechtel*, Inginer agricol, Inspector entomolog în Ministerul Agriculturii.

No. 5. **Calul**, de *Dr. P. Popescu-Daia*, Insp. general zootehnic.

Lei 4 Exemplarul. Se comandă la „CARTEA ROMANEASCA“ S. A. Bucurști, Boulevardul Academiei 3, trimetând costul prin mandat poștal.

---

Lei = 5/